

Да ли Буш постаје ирелевантан?

Пише: Патрик Ј. Бјукенен (Patrick J. Buchanan)
четвртак, 05 јун 2008 00:34

30. мај 2008.

Пошто је избубио оба дома Конгреса на изборима 1994, Бил Клинтон је пркосно изјавио: председник Сједињених Држава није ирелевантан!

А пошто је сазнао да је његов поверљиви помоћник из Тексаса, Скот Меклелан прогласио "непотребним ратом" тај исти рат у Ираку којег је Меклелан бранио са подијума Беле куће, Џорџ Буш мора да се осећа као што се и Клинтон осећао.

Синхронизовано дивљаштво напада на Меклелана као издајника говори нам да је он погодио у мету. Јер он је заправо понудио потврду критичарима председниковог ратног ангажмана, и то из ужег круга унутар Беле куће, да Бушов мотив за отпочињање рата није била јасна и непосредна опасност ирачког напада оружјем за масовно уништење, већ пружање подршке Бушовом крсташком рату за наметање демократије Блиском истоку.

Неоконзервативна идеологија, а не амерички национални интереси, каже Меклелан, мотивисала је Буша да започне један од најдужих и најконтроверзнијих ратова у америчкој историји.

Када лојалисти пребегну а затим покушају да профитирају од свог пребега, то је обично знак пропадајућег председничког мандата. И, збиља, чини се да нам догађаји поручују да историја оставља Буша у запећку.

Упркос томе што је администрација означила Хамас и Хезболах као терористичке организације, а Сирију и Иран као државне спонзоре терора са којима нећемо преговарати, амерички клијенти игноришу Америку. Израел игнорише Бушов захтев да престане са градњом и ширењем насеља на Западној обали, која треба да буде срце будуће палестинске државе. Премијер Ехуд Олмерт води тајне преговоре са Сиријом о повратку Голанске висоравни у замену за мир. Када је Америка одбила улогу непристрасног посредника између Јерусалима и Дамаска, Турска је на израелску молбу преузела ту улогу.

Про-америчка либанска влада премијера Сињоре постигла је договор о примирју и деоби

Да ли Буш постаје ирелевантан?

Пише: Патрик Ј. Бјукенен (Patrick J. Buchanan)
четвртак, 05 јун 2008 00:34

власти са Хезболахом, дајући овом милитантном шиитском покрету и странци право ветоа у влади у Бејруту.

Египат преговара са Хамасом око примирја у рату између Израела и Газе, и да би издејствовао замену заробљеног израелског војника којег држи Хамас за Хамасове борце у израелском заробљеништву.

Иранска револуционарна гарда, коју је Сенат означио као терористичку организацију, помогла је у постизању примирја између владиних снага и Махди армије у Басри и Садр цитију. И док Сједињене Државе користе најгрубље могуће речи у критиковању Махмуда Ахмадинеада, ирански председник је примљен као почасни гост од стране ирачке владе коју ми подржавамо, као и од стране Ајатолаха Систанија, који се још увек није срео ни са једним високим америчким званичником.

Када је Буш, као циониста какав је постао, отпутовао на Блиски исток на прославу 60-годишњице Израела, критикован је од стране једног палестинског вође који опстаје захваљујући америчкој помоћи. Када је отишао у Ријад да моли за повећање извоза нафте, краљ му је дао само симболичан уступак.

У Пакистану, нова влада преговара о примирју са радикализованим пограничним покрајинама, што би обезбедило Талибанима безбедно склониште одакле би могли да спремају своје годишње офанзиве у циљу збацивања владе у Кабулу и избацивања Американаца, као што су њихови очеви избацили Русе.

Док се Русија и Кина приближавају ради супротстављања америчкој ракетној одбрани и америчком војном и економском присуству на Кавказу и у Централној Азији, изгледа да се Латинска Америка креће сопственим правцем у лево. Идилични дани Алијансе за прогрес одавно су прошли.

Чини се да свет исчекује Бушов одлазак и долазак следећег америчког председника. А спољнополитичке разлике између Џона Мекејна и Барака Обама једнако су стварне и оштре као и оне између Рејгана и Картера уочи избора 1980, или Никсона и Мекговерна 1972.

Да ли Буш постаје ирелевантан?

Пише: Патрик Ј. Бјукенен (Patrick J. Buchanan)
четвртак, 05 јун 2008 00:34

Гледајући уназад на године након 11. септембра, тешко је дати Бушевој спољној политици прелазну оцену. Гурали смо НАТО ка истоку и одбили Русију од себе. Везали смо 140,000 војника и маринаца у Ираку, у рату који је сада у својој шестој години, из којег су се сви наши НАТО-савезници извукли. Имамо још један текући рат у Авганистану, где је ситуација најозбиљнија откако смо тамо ушли.

Бушев демократски крсташки рат одложен је на полицу након што је денео изборне победе Хамаса, Хезболаха и Муслиманског братства у Египту. А чини се да се, након Ирака, и Бушева доктрина превентивног рата креће у том правцу.

Америка остаје прва економска и војна сила света. Али после седам година Буша, ми више не изазивамо оно страхопоштовање или наду коју смо некад изазивали. Ми више нисмо светски хегемон из неоконзервативних представа. А разлог за то је што је Буш пригрлио њихову утопистичку идеологију о демокраској империји и слушао њихов позив да постане Черчил свог времена.

За Буша се може рећи да је био далеко бољи политичар и кандидат од свог оца, али као државник и светски вођа, он не би могао да носи ни ципеле свог старог.

COPYRIGHT CREATORS SYNDICATE, INC

<http://www.antiwar.com/pat/?articleid=12917>